Svenska Canada-Tidningen

Printed and published every Thursday by The CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd. a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its office and place of business, 525 Logan Ave., Winnipeg, Man. F. M. DAHL, Manager. 'PHONE A 9011.

Telephone: A 9011.

PRENUMERATIONSPRIS:

Helt år i förskott	$2.00
Halvt år i förskott	1.00
Helt år till Förenta Staterna	2.00
Helt år till Sverige	3.00
Halvt år till Sverige	1.50

Prenumerationsmedel kunna sändas såväl i registrerat brev som genom Post- eller Express Money Order eller Postal Note. Dessa penningsorter, som ej behöva registreras, böra göras betalbara till The Canada Weekly Printing Company, Limited.

Prenumerant, som önskar sin adress ändrad, ombedes att insända både den gamla och den nya adressen.

Insända prenumerationsmedel kvitteras endast å den gula adressläppen.

ANNONSPRIS PÅ BEGÄRAN.

Efterfrågningar, 3 gånger $1.50
Dödsannonser med svart ram och kors . 1.50
Föreläsningsannonser, önskas, etc., 50c. per gång å utrymme icke överstigande 1 tum enkel spalt. Betalning för enkäannonser bör alltid insändas i förskott.

Torsdagen den 12 Oktober, 1922.

Ko-operativ kongress

I STRIDEN mot mellanhänderna och de stora intressena är framför allt sammanhållning av vikt. Både producenten och konsumenten borde hålla samman. Det enda sätt på vilket man kan lösa frågan om de höga levnadsomkostnaderna, synes vara den ko-operativa vägen efter ett system i stor skala. Varför skall farmaren blott få en spottstyver för sina produkter, under det att konsumenterna i städerna likväl få betala nog så höga priser? Under nuvarande system är det nog ej möjligt att alldeles utesluta mellanhänderna, att de ha pängar att vid en tid, då farmaren är hårt ansatt av sina gäldenärer, att köpa hans produkter för just så mycket, som de vilja betala. Sedan sälja de dessa samma produkter, för vilka ej de, utan farmaren arbetat, till höga priser och göra ibland en vinst på flera hundra procent.

Nej, enda sättet är att farmarorganisationerna i större skala än hittills göra de ko-operativa idéerna gällande. Det värsta är att det fordras ej så litet startkapital att så göra. Men varför skulle ej regeringarna i de skiljda provinserna kunna anslå de nödiga pängarna enligt en plan, som uteslöt förlust. Nu är det ej meningen att ingå i detalj i dessa frågor. Vi ville endast fästa uppmärksamheten därpå och sätta våra läsare till att tänka på denna så viktiga fråga.

Det är sant att en del gjorts i den vägen — men långt ifrån nog. Canadas farmare borde vakna upp till den insikten, att vad som behöves är ett stort av staten understött jättelikt ko-operativt system, som omfattar alla produkter och alla provinser.

Det gläder oss dock att kunna säga att en del gjorts. I dagarna har The Co-operative Union of Canada hållit sin kongress i Woodstock, Ont. Den där framlagda rapporten framhöll det faktum, att en period av deflation i handelsvarornas värde samt av reducerad köpkraft affekterat Canadas ko-operativa föreningar till en ovanligt hög grad. Orsaken till detta låg i att dessa organisationer voro jämförelsevis unga samt att de ej haft tillfälle att skapa reserver för att skydda sig mot oförväntade ekonomiska omständigheter. Det påpekades att det var av mycket större vikt att försäkra sig om beständighet än omedelbar besparing. I trots av de otillfredsställande industriella förhållandena ansågs det emellertid att nästan varje misslyckande, som ägt rum, skulle kunnat ha undvikits, om skötseln varit något så när god.

Rapporten visade vidare att 14 organisationer, vilka lämnat besked om sina handelsoperationer under det gångna året, hade ett sammanlagt nettoöverskott av $154,712.88 på en i aktier gjord kapitalplacering av $209,561.97 eller en summa motsvarande 73.8 procent per år, om vinsten skulle distribueras i förhållande till placerat kapital. Av detta överskott gick emellertid $144,511.91 tillbaka till konsumenterna i proportion till deras inköp och var därför en direkt besparing för dem till denna utsträckning.

Som man ser av denna rapport betalar sig den ko-operativa rörelsen, om den rätt handhaves. Låtom oss ena oss om att verka för dess vidare utvidgande. På så sätt kan farmaren få en skälig betalning för sitt arbete, konsumenten i staden får köpa varorna för ett billigt pris och mellanhanden blir ej i tillfälle att köpa farmarens produkt för en spottstyver och sedan sälja den med hutlös vinst som nu är fallet.

SE EFTER ÖGONEN

Vackra ögon, liksom fina tänder är resultatet av beständig omvårdnad. Dagligt bruk av MURINE gör ögon klara och lysande. Skönt, harmlöst. Sålt och rekommenderat av alla apotekare.

MURINE for your EYES

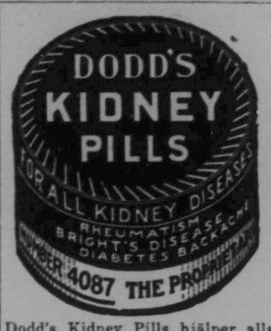

Dodd's Kidney Pills hjälper alla former av njursjukdomar, såsom reumatism, Brights sjukdom, diabetes och ryggvärk. Dodd's Kidney Pills säljas för 50 cents per ask av alla apotekare eller sändas per post vid mottagandet av betalningen. The Dodds Medicine Co. Ltd., Toronto, Ont.

Kristeori

UNDER denna rubrik skriver signaturen O. K. Kuusinen i ett av de senaste numren av vår vakna kollega "Ny Tid" i Chicago följande intressanta artikel om "Krisernas allmänna betingelser", vilken vi ej velat undanhålla våra läsare och vilken vi härmed taga oss friheten återgiva in extenso:

Det är allmänt bekant att den kapitalistiska produktionen står under en tvångsväxling av uppgångs- och nedgångsperioder ("hög-" och "lågkonjungtur"). Övergången från de förra till de senare försiggår hastigt. Vid en bestämd tidpunkt i utgångsperioden inträder en stockning i avsättningen inom någon produktionsbranch. Följden blir då den att priserna hastigt faller. Detta är krisen. Stockningen i avsättningen och prisfallet utbreder sig snabbt. Produktionen inskränkes. Denna depressionstid varar sedan en kortare eller längre tid; priser och profit står lågt. Men småningom börjar produktionen åter förstoras, priserna och profiten stiger. Profiten växer och blir större än någonsin tills på nytt en vändning inträder. — Innan man kan fullständigt förstå orsakerna till dessa periodvis återkommande företeelser, måste man undersöka de allmänna betingelser under vilka krisen blir möjlig.

1) Redan penningens uppkomst

bildar en allmän möjlighet för kriser. Då man ej längre byter en vara direkt mot en annan vara utan i första hand mot penningar, så möjliggöres att varucirkulationens ström avstannar; man kan draga ut pengarna ur cirkulationen och samla dem på hög som rikedom, varigenom en del varor blir osålda. Men en allmän stockning i avsättningen kan i praktiken ännu icke inträffa, där varorna allmänt köpes mot kontant betalning i pengar. Först genom utvecklingen av **krediten** i affärslivet sammanknytes de olika områdenas affärsmän i en sådan inbördes kedja, att då någon av dem icke kan sälja sina varor och på grund därav icke inlösa sina betalningsförbindelser, de övriga som ha tillgodohavanden hos dem i sin tur icke kan inlösa sin part, av vilken de köpt varor, varigenom åter på grund av dessas insolvens en fjärde part råkar på obestånd o. s. v. — En partiell stockning i avsättningen kan på detta sätt bli allmän.

2) Varuproduktionen

(d. ä. produktionen för försäljning) måste bli tämligen allmän, innan periodiska handelskriser verkligen kunna uppkomma. Visserligen inträffade krigstider även under den förkapitalistiska varuproduktionens tid (under hantverkets och bondeproduktionens period), men de berodde på sådana tillfälliga orsaker som t. ex. missväxt eller krig. Ty då utgjorde ännu största delen av samhällets produktion tillverkningen av sådana produkter, som avsåg att tillfredsställa producenternas egna behov. Först kapitalismen gör varuproduktionen allmän, och får på sätt producenterna beroende av marknaderna, av varornas avsättning. De splittrade lokala marknaderna (avyttringstillfällen) utvidgas till väldiga världsmarknader, av vilkas växlande priser icke ens de mest avlägset belägna kan hålla sig oberoende. Redan den enkla varuproduktionen är regellös, då ju varje producent handlar efter eget gottfinnande. Men nu i den kapitalistiska produktionen förvandlas denna regellöshet till fullständig anarki; privatföretagen blir fullständigt beroende av marknadspriserna växlingar.

3) Den tredje allmänna förutsättningen

för kriserna ger kapitalismen däri att den skiljer produktionen från konsumtionen. Den som förfärdigar produkterna erhåller dem icke mera för sin räkning. Det som lönearbetarna för sin del får av det av dem skapade värdet är blott en del, som motsvarar arbetskraftens marknadsvärde. Kapitalisterna åter låter förfärdiga produkter icke för att människornas behov måtte tillfredsställas, utan för att själva erhålla profit. Detta betyder, att produktionen, dess omfång, inskränkning eller utvidgning icke bestämmes av konsumtionen och dess ökning, utan av den profit som kan **erhållas. Produktionen utvidgas eller inskränkes allteftersom möjligheten** att öka kapitalvärdet förbättras eller försämras. Visserligen bevaras t. o. m. under det kapitalistiska produktionssättets tid ett allmänt samband mellan produktion och konsumtion, ty ett sådant är ju gemensamt för alla samhällsformer. Men konsumtionen bestämmer icke mera produktionen, utan tvärtom beror konsumtionen av produktionens storlek, och produktionens storlek beror återigen i varje enskilt fall på varje område på storleken av den profitprocent som kan erhållas.

Vad är sanning?

ETT väldigt rabalder har i dessa dagar förts i den amerikanska och engelska pressen över en del uttalanden, som Rudyard Kipling säges ha gjort, men vilket han nu förnekar. New York Worlds korrespondent i London, mrs. Clare Sheridan, intervjuade nyligen Kipling samt påstår, att han uttalat sig på följande sätt om Amerika och världskriget etc.:

"Amerika kom in i kriget två år, sju månader och fyra dagar för sent.

Amerika tvang de allierade att sluta fred vid första tillfälle i stället för att yrka på en slutuppgörelse i Berlin.

Amerika gav sig i väg dagen för stilleståndet utan att vänta på verkets fullbordande.

Amerikanarne lånade oss pengar mot 8 procent och förtjänade ytterligare på affären.

Det är en förödmjukelse att påminna de allierade om att de äro skyldiga två tusen miljoner pund sterling.

Amerikanarne ha allt guld i världen, men vi ha frälsat våra själar.

Amerika — det verkliga Amerika — dog år 1860".

Den amerikanska gingopressen hov upp ett illtjut om dessa engelska förnärmelser emot Amerika. Men det är ju alltid så, att sanningen är svår att höra. Någon sanning måste dock ligga bakom mrs Sheridans påståenden, ty hon kan väl knappast ha gripit intervjun ur luften. Att Kipling nu förnekar densamma är ej så underligt, ty det har naturligtvis skett efter påtryckning från högre ort, då England just nu vill stå på vänskaplig fot med Förenta Staterna. Men om Kipling nu ej sagt dessa ord, så borde han ha yttrat dem och litet till, ty de äro sanna.

Han borde dessutom ha påpekat, att Amerika under de första åren i skydd av sin neutralitet, som hon på det skändligaste bröt, tillroffade sig stora vinster och stora förtjänster. Amerika skränade ju om, att det ej var med i kriget för snöd vinnings skull, utan endast för att "save the world for democracy". Hon påstod sig sålunda förfäkta en god sak, men ändå ville hon nu ha betalt därför. Varför skulle ej hennes fordringar hos de allierade ej räknas som Amerikas kontribut i den "heliga" striden, då dessa allierade gåvo en mycket tyngre kontribut i form av människoliv?

Östergyllen — en ny sång till hembygden

Allt högre på himlen styr solen sin gång,
och snart brista blommornas hyllen.
Då vaknar vid tusende lärkors sång
det sovande Östergyllen.

När våren drar fram som en sjungande flod
mot slätten där hemma vi vandra.
Där lever ett folk med ett tryggare blod
och bredare rygg än andra.

Var talar vårt hjärta ett stoltare ord
än här, där som unga vi gingo?
Här växte vi samman med fädernas jord
och stolt var det arv vi fingo.

Så stig över vidden vår visa, och sjung,
när solen bland skyarna glimmar!...
Och blomma vår bygd, medan våren står ung
i ljusnande morgontimmar.

Bengt E. Nyström.

Industrien ödelägger folket.

Professorn i rasbiologi vid Uppsala universitet dr H. Lundborg har i en artikel om industri och folkhälsa fällt en hård dom över industrien.

Prof. Lundborg är icke blind för att industrien skapar stora rikedomar för landet samt giver många människor arbete och förtjänst, men för folket som ett helt verkar den absolut ödeläggande.

Från många platser i England såväl som annorstädes, säger han, påvisas i rapporter, att industrien är den största folk- och rasförderarvare. En inlaga från engelska militärläger, som innehåller undersökningar som man gjort över två och en halv miljon unga engelsmän från alla delar av landet, konstaterar, att blott 36 procent ha varit militärdugliga. Mer än 10 procent voro till den grad undermåliga till allt, såväl militärt som civilt arbete, att de på grund härav voro hänvisade att leva på andras bekostnad. Cambell-Bannermann, premierministern, påstod i ett tal i London 1903, att över 12 miljoner engelsmän levde som fattiga proletärer på randen av hungersnöd. William Booth, Frälsningsarméns general, måste på sin tid draga den slutsatsen, att omkring en och en halv miljon människor i London (32 proc. av befolkningen) levde i kronisk fattigdom.

Galtonlaboratoriet i London har offentliggjort en omfattande statistik över barnantalet per familj i de olika samhällslagren i England. Bland den intellektuella befolkningen är det i genomsnitt 1.6, bland de svagt begåvade 6.6 och bland förbrytare 7. De socialt underlägsna föda således utan ansvarskänsla stora mängder av barn, som visa hög dödlighet såväl som de äro undermåliga liksom föräldrarna. Det blir de dugligas lott att taga sig an dessa barn, som äro dem påtvingade av människor, som i regel ej bry sig det minsta om sin egen avkomma. Högre står ej vår kultur, än att sådant kan opåtalt ske överallt i världen. Det är i sanning bedrövliga siffror. Så långt är det alltså kommet med ett gammalt kulturfolk, vilket först av alla industrialiserades. Man kan lätt förstå, att det i England råder oro över dessa tecken på svaghet, som begynna bliva så i ögonen fallande.

Folk ha i allmänhet ingen klar föreställning om, huru farliga industriens verkningar äro på individen och samhället. Det är ett mycket invecklat kapitel, men jag skall försöka att giva en överblick över dessa spörsmål från rasbiologisk synpunkt och icke nöja mig med att blott påpeka de mest handgripliga olyckor, som påbördas samhället. Sociologer och till och med läkare se i regel alltför ytligt på dessa saker. De resonera som så: de rikedomar, som strömma in i landet, tack vare den i allt raskare tempo stigande industrien, komma folket till godo — alltså, låt det fortsätta! Men samtidigt må vi förbättra den allmänna hygien för att hålla skadorna stången. Ett sådant resonemang är falskt; ty många av de olyckor, som gå under namn av industrialism, äro icke så lätta att upphäva, vilket jag strax skall visa.

Först kan man nu på allvar diskutera det spörsmålet, om sådana miljoner, som strömma in i landet, verkligen äro till gagn för folket. Man har orsak att tvivla därpå. Erfarenheten lär oss, att ett stort välstånd, — i forna tider såväl som nu — ej alstrar något gott. Lyxen tilltager, arbetslusten försvinner o. s. v. Vällevnaden framkallar en allt för stor maklighet, som snart går ut över barnen. Kvinnorna begynna i beständigt högre grad undandraga sig moderskapet, och vi kunna runt omkring oss se, var 1—2-barnssystemet trives. Det börjar i de mera välbärgade samhällsklasserna, men efterhand går denna process ned i djupet och utsläcker successivt livskraftigt folk. Det är detta, som har **fått namn av rasens självmord.**

Vi nordbor borde icke söka vårt ideal ex. i Frankrike, som är ett av Europas fruktbaraste länder, men vars folk varken har lust eller kraft att föda och fostra ett tillräckligt antal barn, utan i stället långsamt dör eller blandas upp med ett sämre folkslag, som portugiser, afrikanare, m. fl.

Det svenska folket har intill sistone levat i armod, men det har ej varit brist på barn i hemmen. Största delen av dessa ha måst kämpa sig fram, men likväl ha svenskarne hävdat sin likställighet med och i vissa hänseenden sin överlägsenhet över andra europeiska folk. Kan nu detta fortsätta? Knappast — om vi vandra på så farliga vägar, vi nu slagit in på. Den rådande vällevnaden och den sjunkande nativiteten bland de välbärgade klasserna lovar intet gott. Härtill kommer nu den industrialism, som breder ut sig mer och mer och hotar att fördärva oss alldeles.

Ett folk, som ej förökar sin folkmängd, vansläktas. Det gives, så vitt jag vet, intet historiskt exempel på, att ett folk, som årligen uppvisar ett större antal döde än födde, förmår hävda sin plats. Det går sin undergång till mötes. Om våra mödrar hade gjort bruk av 1—2-systemet i den utsträckning, som sker i det nuvarande Frankrike eller i en del svenska hem, så skulle största delen av våra kulturbärare aldrig sett dagens ljus. Det ser man bäst, om man genomgår ett större genealogiskt verk. Författaren av dessa rader, såsom varande den fjärde av sju syskon, skulle **aldrig ha blivit född.**

Inte underligt, att en sådan lära, som gör en dygd till maklighet och egoism, omfattas av många i vår tid med entusiasm.

För att icke bliva missförstådd, skall jag strax framhålla, att jag naturligtvis icke menar, att en tanklös "kanin-produktion" skulle vara önskvärd i människoväriden; men jag framhåller med bestämdhet, att sunda och duktiga föräldrar under någorlunda trygga förhållanden begå en förbrytelse mot naturen och sin egen ras, om de nöja sig med ett eller två barn, under det den svagast utrustade samhällsklassen förökar sig kraftigt, vilket ju å andra sidan sett är lika betänkligt.

Det vilar i verkligheten ett tungt ansvar på statsmakterna för de här påpekade förhållandena.

De stödja icke tillräckligt de bättre folkelementen i deras strävan att skapa egna hem och hålla familjerna uppe.

Vår individualistiska tid tager långt större hänsyn till de enskildas "rätt" och spörjer litet efter hur det går med familjerna och rasen i dess helhet. Det föres nu, kan man nästan säga, ett utrotningskrig mot familjer och barn; och myndigheterna föregå ofta med gott exempel. Lönepolitik, dyrtid m. m. hjälpa till att underminera familjerna. Kan man under sådana förhållanden förvänta, att rasen i längden skall hålla sig konkurrenskraftig eller ens livskraftig?

Vi må ha ögonen öppna för de olyckor, detta system vållar oss. Släktets och rasens framtid må framför allt betryggas. Det är helt säkert skadligt, att låta unga människor — jag tänker på fabriksarbetare och arbeterskor — som icke ännu ha stiftat familj, förtjäna stora penningar, så att de ofta leva i sus och dus. Samtidigt nästan svälta deras äldre kamrater, som ha hustru och barn att försörja.

Att kvinnorna blivit kastade in i konkurrenskampen med männen, synnerligast på det industriella området, är avgjort till ondo både för dem själva och för samhället. Dessa kvinnor äro säkert i regel värda något bättre, än vad som här möter dem. En stor del av dem går under i den usla miljön. Bakom fabrikens murar samlas alla slags karaktärer, dåliga såväl som goda. De ha svårt att klara sig på egen hand. De hemfalla lätt åt osedlighet, ja prostitution. Lättfärdigt knyta de kärleksförbindelser till höger och vänster — i regel icke av nöd, men snarare lockade av frestelser och nöjeslystnad. Dessvärre finnes det män, som, om de ha lätt tillgång till sådana förbindelser, föredraga detta liv med kvinnor, sprit, dans och nöjen, framför försakelsens väg i ekonomiskt avseende, som för till hus och hem.

Detta drar många förfelade människoliv med sig. Icke så få av dem dö för tidigt. Det insmyger sig efter hand en försumpning i samhället, en fräckhet, en förrädelse, som märkes överallt. Vem är skulden? Var ligger ansvaret??

Det är icke lätt att öva full rättfärdighet. Men så mycket är säkert, att industrien har en allvarlig skuld i detta. Det är den som alstrar både manligt och kvinnligt proletariat, som ofta förr eller senare hamnar på fattiggårdarna, på sjukhus, i tvångsarbetsanstalterna och i fängelser.

Men härmed är industriens synder ej slut. Det värsta är, att den omskapar samhället, så att mellanklassen försvinner.

Lönearbetarnes antal växer och vad som värst är: det odugliga människomaterialet (vagabonder, vaneförbrytare m. fl.) växer i en oroväckande grad. Det uppstår ett överklassproletariat och hela samhället går sin undergång till mötes. Professorn slutar sin avhandling med ropet: "Dansen om guldkalven må upphöra, medan det ännu är tid".

VI SVENSKAR

SVENSKARNA VID DELAWARE.

Huru många svenska minnen och märken på utländsk botten ligga icke glömda överallt i världen! En av de underbaraste minnesplatserna i främmande land är den klippa vid Delawareflodens strand, där de första kolonisterna från Sverige landstego i mars 1638. Ett stycke därifrån lågo då de båda fartygen "Kalmar Nyckel" och "Fågel Grip" förankrade. När den första båten landade föllo helt säkert de landstigande svenskarna ned på sina knän, tackande Gud för lyckliga överfart och bedjande om hans beskydd för den nya kolonien, vars korta, men märkliga liv härmed begynte. Det "Nya Sverige", som Gustav II Adolf ville skapa på andra sidan oceanen och vilken plan fullföljdes av konungens store kansler Axel Oxenstierna, kunde icke hållas och fullföljas. Moderlandet var alltför likgiltigt för det vittsyftande uppslaget. Invid dessa klippor sammanträffade kolonisterna med indianhövdingar och förvärvade av dem genom köp det land, som sedan blev kolonien Nya Sverige. Vid stranden här uppfördes Fort Christina. Redan år 1655 sände holländarna en expedition till Nya Sverige, och trots svenskarnas hjältemodiga försvar erövrade holländarna kolonien, som införlivades med Hollands besittningar. Nio år därefter erövrades kolonien av engelsmän. Under många år kämpades sedan om dessa kolonier mellan engelsmän och fransmän, tills Förenta Staterna skapades år 1776. Den svenska kolonien var försvunnen, dess fort raserade och själva slumrade kolonisterna och deras ättlingar i slagfältens jord eller vid den gamla svenska kyrkans i Wilmington murar. Ett modärnt industrisamhälle växte upp på platsen. Valsverk, skeppsvarv och verkstäder trängde fram till stranden eller omgärdade den gamla minnesrika kyrkan. Wilmington är i våra dagar en livaktig industristad med bortåt 80,000 invånare. Intet minnesmärke utmärkte den plats, där våra svenskar utfört sin stolta gärning. Endast kyrkan stod kvar, och de hundrade, vittrande gravstenarna talade till eftervärlden sitt stumma språk om svensk gärning, som påbörjats, men aldrig slutförts.

År 1903 läto några amerikanska damer spränga ur klippan, å vilken de svenska kolonisterna landstego, ett väldigt stenblock, på vars yta en engelsk inskrift påminner om platsens historia. Det blev sålunda intet svenskt minnesmärke, rest av landsmän, ingen svensk inskrift, som skulle tala om Delaware-kolonisternas saga. Den engelska inskriften förtäljer, att stenblocket är en del av klippan, å vilken de första svenska kolonisterna till Amerika landstego den 29 mars 1638, att Fort Christina stod på denna klippa, att svenskarna här hade de första civila mottagningarna samt att amerikanska damer i "Delaware-föreningen" upprest minnesmärket den 29 mars 1903. Stenen ligger inhägnad av ett järnstaket, mitt ibland ogräs och bråte samt bullrande verkstäder.

Wilmington bevarar ett annat svenskt minne, "old Swedish Church", den gamla svenska kyrkan, uppförd år 1698. Kyrkan är märklig därigenom, att densamma är den älsta kyrkobyggnad i Förenta Staterna, ständigt använd till gudstjänst. Redan detta borde ingiva svenskarna en känsla av stolthet. Icke ens det modärna livet runt omkring, icke ens industriens larm kan förtaga den stämning, som griper en, då man vandrar på dessa platser eller drömmer bort en stund i skuggan av den gamla svenska kyrkans gråstensmurar, invid vilken så många av vårt skingrade folk blivit stoft med den främmande jorden.

* * *

SKANDINAVISK TIDNING I AUSTRALIEN

Skandinaverna i Australien hava icke lämnat stora bevis på sammanhållning, vilket framgår därav att omkring 15,000 skandinaver med knapp nöd kunnat uppehålla en enda "skandinavisk" tidning, som dessutom endast utkommit varannan vecka. Men tack vare det nitiska arbete som en dansk kapten vid namn Lyng i 25 års tid nedlagt på tidningen "Norden" under dess första tio år som både redaktör, sättare och tryckare, existerar den. Nyligen hava ett antal skandinaver i Melbourne, där tidningen hela tiden utgivits, äntligen kommit så långt, att de kunnat uppföra ett eget hus för tidningen "Norden" och dess tryckeri. Tidningen skall nu tryggas genom bildandet av ett bolag, som skall sälja aktier till skandinaver över hela Australien och på Nya Zealand, ty man inser att utan en tidning kan ingenting uträttas. Inga andra än skandinaver skola kunna äga aktier och tidningen skall fortfarande vara skandinavisk samt utkomma både på svenska, danska och engelska språken. Även finnarna äro intresserade i företaget och styrelsen består av komiteledamöter från alla dessa nationer. Tidningen Nordens redaktör är f. n. mr C. Fischerman och prenumerationspriset 10 sh. om året. Tidningen är 8-sidig och femspaltig.

Att en dansk "Dannebrogsfest" nyligen hölls i den svenska kyrkan i Melbourne visar ju att skandinavismen har starka rötter där. Den här i landet populäre danske konsuln Ove Lunn och hans fru äro nu bosatta i Melbourne och deltogo i denna fest, meddelar "Norden". Festens huvudändamål var att fira Nordslesvigs återförening med Danmark. Varje nation firar under året en nationalfest, i vilken alla skandinaver på platsen deltaga.

Då "Scandinavian House", som efter ett återgivet fotografi synes vara en liten smakfull byggnad, i maj invigdes, blev öppningsfesten även en hyllningsfest för kapten Lyng, som i ett kvartssekel arbetat för skandinavernas sammanhållning och tidningens bestånd. Fröken Olga Clausen och mr Hans Clausen, som flera år bistodo vid redaktionsarbetet, erhöllo även sin andel av berömmet. Som svensk medredaktör nämnes pastor Guldbrandzen. Mr. O. Kunig framhöll i sitt tal vid festen, att tcak vare danskarna, har tidningen kunnat upprätthållas. Svenskar och norrmän hava icke lämnat sin andel av understödet, men han hoppades härpå i framtiden. Han frambar allas tack till kapten Lyng som arbetat för en avlöning av ett pund sterling i veckan, något som icke många skulle vilja göra för den goda sakens skull. Konsul Lunn, pastor Guldbrandzen, kapten Lyng och James Hall m. fl. höllo även tal.

Av annonser i tidningen framgår att det finnes en svensk kyrka med läs- och skrivrum i Melbourne, en skandinavisk luthersk kyrka, där även engelska språket användes, samt en svensk, två danska och en skandinavisk förening. Svenske organisten mr Magnus Lagerlöv har i en artikel uppmanat sina landsmän att kraftigare än hittills understödja "Norden".

I en notis nämnes att svenska skolrådet består av pastor Alfred Guldbrandzen, ordf., Magnus Lagerlöv, sekr., samt svenske konsuln James Dickson Waern, Anders Adelsköld och Emil Sågström. Som den förste Dannebrogsman på hela kontinenten omtalas danske konsuln Holdenson, förut riddare av Dannebrogen. Den svenske fotografen Axel Larson har tagit ett fotografi av "Scandinavia House" och de i festen deltagande.

Den protstantiska episkopalkyrkans biskopar samlade till konferens i Portland, Ore., beslutade den 12 sept. att ur vigselceremonien uttaga ordet "obey" (lyda), vilket bruden enligt formuläret förut lovat. Men orden "med mitt timliga gods jag dig begåvar" behållas till brudgummens "fromma".

DR. PHILIP A. ECKMAN
Skandinavisk Tandläkare.
TÄNDERNAS VÅRD får icke försummas, om ni önskar behålla eder goda hälsa. Det har bevisats, att alla svåra sjukdomar komma av dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till eder tjänst och vill giva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.
Tänder utdragas smärtfritt.
OBS.!—NY LOKAL.
DR. PHILIP A. ECKMAN
204 Sterling Bank Bldg.
Hörnet Portage & Smith, Winnipeg

Dr. J. Boulanger
Eftergraduerad i Paris och New York sjukhus.
SPECIALITETER: Buk-kirurgi, Kvinnosjukdomar, Genito-Urinary laboratorium
X-RAY LABORATORIUM
Kontor och bostad:
1007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta
Telefon: 2009.

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, KönS-, Urin- och Veneriska sjukdomar.
401 McARTHUR BLDG.,
211 Portage Ave.
Kontorstid: 10—12; 3—5; 7—8.
Telefon: A 4165

RYSK MASSAGE
Specialister i förlamning, förkylning, rheumatism och nervösa sjukdomar.
HELEN EDEL-SOLOWEY,
AND. MITCHELL
288 Austin St., Phone J.3410.
Mottagningstider 9—12 f.m.
2—6 e. m.

Electro-Magnetiska Bad
Vit-o-net, det nya hälsohjälpmedlet, ges med utmärkta resultat för nervositet, reumatism, sciatica, astma, luftrörskatarr, lugnflammation, högt blodtryck, blodförgiftning, hjärtfel etc.
M. E. MAXWELL
Graduerad sjuksköterska.
304 Fashion Craft Bl. Tel. N7793

DR. BRANDSON
LÄKARE
Kontor: 701 Lindsay Building
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagar
Bostadstelef.: A 7067 — A 7128

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 887
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg., Winnipeg, Man.

Kontor: 401 Boyd Building; Tel.: A 3621.
Bostad: 46 Alloway Ave.; Tel.: B 5154.
DR. M. B. HALLDORSON
SPECIALITET: LUNGSJUKDOMAR
Kontorstimmar: 11 till 12 f.m.; 2 till 6 e.m.

Kontorstel.: A 4963
Bostadstel.: Sh. 5736
Skandinavisk Advokat
W. J. Lindal, B. A. L. L. B.
Jurist, solicitör etc.
Lärare Manitoba Law School
No. 3 Home Investment Bldg.

Mme RAWNEY
Vetenskaplig Palmist
Frenologist
Kan konsulteras om alla livets skiften: affärer kärlek eller bekymmer samt med samma grad av kännis och förtroende som ni konsulterar är advokat, läkare, bankir eller mäklare. Jag är troligen den största experten bland min profession. All tänlig garanterad Tid 10 f. m. till 9 e. m.
Ste. 1, Steele Blk.
Portage Ave.
För att hjälpa dem i nöd ge jag mina tjänster fritt.

UNGA MÄN
som ha lust till att lära känna sig själfva, skulle skrifva efter ett exemplar af N. Rosenberg Co's berömda bok
"LIFVETS HEMLIGHETER"
Boken omhandlar lifvets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga synder, deras följder, förebyggande och, hur man kan bota sig själf i hemmet, o. s. v., och är i hög grad intressant. Sänden fritt i förseglad omslag till en hvar som på ett postkort eller i bref insender sin adress till den pålitliga läkarefirman
N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St., Room 216, Chicago, Ill.